

bino člena XIX. izbrisati, da skušalo se je vsebino tega člena s tem omajati, da bi se proglasila nemščina za državni in službeni jezik.

Zaradi tega pa imamo namesto narodnega miru narodni prepir in boj. Da se odstranijo narodna nasprotja, treba je, da se za vsak narod ustvari poseben organ, kateri bi bil opravičen v imenu njegovem varovati to neporušljivo pravo in ga praktično izvajati brez ozira na narodne meje, zlasti v šolskih zadevah. Ta se mora dati avtonomnej upravi vsakega naroda. Potem bomo še le imeli narodno in pravo ljudsko šolo, katere ne bode mogel zlorabiti za raznarodovanje noben drug narod, nobeno tuje šolsko društvo, ki dobiva denar celo iz Prusije.

Narodna ljudska šola, katero bi upravljali posamični narodi sami, bila bi pa pri nas vsekako kristijanska, katoliška, kajti narodi avstrijski so v svojej velikej večini še vedno kristijanski in katoliški in bodo tudi ostali. Z avtonomnimi organi posamičnih bi se zastopniki cerkve mnogo lažje sporazumeli, nego s sedanji političnimi organi. (Dalje prih.)

Občinske volitve v Šoštanji.

Mi vstajamo in vas je strah! Resničnost teh besed opazoval je sleherni narodnjak zadnji čas v Šoštanji. Pred ednim mesecem so pri občinskih volitvah v okolico Šoštanj se volili jednoglasno narodni kandidatje, pri kojih ni bilo nasprotstva, ki se je še pred tremi leti pod vodstvom vsem znanega Negrija iz Celja napenjalo tako, da je v teku zadnjih treh let počilo, da ni torej od te vrste ljudi ne več duha ne sluha — ni še dolgo tega, odkar so se naši nasprotniki jedini sposobni čutili gospodariti čez nas, ko se je še kričalo „Schönstein ist deutsch“ itd.

Oglejmo si to trdnjavico malo danes. Pri občinskih volitvah trga Šoštanj dne 28. aprila zmagali so narodnjaki. Kaj narodnjaki? Da, zmagali so in sicer moralčno, če že ne faktično. To pripoznati mora sleherni in bodi si najhujši nasprotnik.

Ze priprave za volilni boj bile so hude, da, tako hude, kakor do sedaj še nikdar ne. Agitatorji srečevali so se na hišnih pragih. To trajalo je že par tednov poprej.

Pri nemčurjih delala so se pooblastila, če ni šlo z dobra, moralo je iti z zvijačo. K nekež ženi prišli so štirje adjutanti, recte delavci tovarnega Franca Woschnagga ter jo silili, da jim da pooblastilo. Ženo, izgovarjajočo se, da je jedno že narodni stranki dala, začeli so koj nagovarjati, naj isto pismeno prekliče z opazko, da ga nobenej stranki ne da, ter naj v to ime na predloženej poli papirja križ napravi. Uboga zbegana žena, čitanja nevešča, napravi res križ, da na nobeno stran noče voliti, a kaj je pod-

križala? Ne vedoč pooblastilo za nasprotno stranko. To je sicer pozneje preklicala z zopetnim narodnim pooblastilom, a gospodje v komisiji nobenega niso pripoznali, ter njen glas odbili. Take zvijače in goljufije so se torej posluževali. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Sadjerejsko društvo.

V Št. Juriji ob juž. železnici je imelo cesarjevič Rudolfovo sadjerejsko društvo za Spod. Štajar 4. dan maja v šolskem poslopji svoj redni občni zbor. Predsednik g. dr. Ipavc obilno zbrane udeležnike prijazno pozdravi ter prične zborovanje točno ob 3. uri popoldne. Iz njegovega poročila je povzeti: V teku letošnje spomladi je društvo oddalo 1000 požlahtnjenih dreves in sicer 600 iz lastnih vrtov, 400 pa se jih je naročilo pri g. Veršecu pri Brežicah; divjakov se je iz lastnih vrtov razposlalo 28 000 in tem primerno število cepičev; cepičev posebnih vrst ste nam darovali slavna kmetijska šola v Grottenhofu in sl. sadj. in vinorejska šola v Mariboru. Denarstveno pa so društvo podpirali visoko c. kr. ministerstvo za kmetijstvo, visoki deželni zbor v Gradci in slavni okrajni zastop v Celji. Vsem darovateljem in podpornikom se tu izreka topla zahvala.

Gosp. Matijašič, potovalni učitelj iz Maribora, potem nastopi in v daljšem govoru razpravlja strupeno roso — peronosporo in sredstva proti nji. Jedro njegovega poduka je bilo, kedaj in kako se prikaže ta gliva; škoda, ki jo napravi, je vinogradnikom občutljiva v dvojnem obziru, ker grozdje oboli in ne dozori, pa tudi les ne dozori, po zimi pozebe in škodo trpi za prihodnje leto. Da se ta gliva, kolikor mogoče, zatira, je najbolje sredstvo škropljenje o pravem času z modro galico. Vzame se $1\frac{1}{2}$ klgr. galice na 1 hl. vode in toliko apna, 2 do 3 hl. na oral zemlje za enkratno škropljenje. Škropiti pa je treba dvakrat, pred cvetenjem in po odevetenju. Govornik potem pokaže škroplnico, opozarja na važnosti posameznih delov njenih; pumpa, ventil, razpršilec; pokaže praktično na prostem, kako je škroplnico napolniti, nositi, škropiti z njo, kako je razpršilec uravnati, da ne škropi predebelo; škropiti je vselej le na zgornji strani listov. Ves njegov govor je bil ukovit in lahko umeven.

O zadevi razstav na Dunaji in v Gradci se sklene, da se bomo udeleževali na obeh.

Sklene se še v minoli jeseni iz odbora izstopivšemu g. Fr. Lenčeku iz Blance za njegovo večletno živahno in uspešno sodelovanje v odboru, kot ud in večkratni zastopnik našega društva posebno v Gradci, izraziti toplo zahvalo. Po blizo tri ure trajajočem zborovanju

v šoli in praktičnem razkazovanju in poskušnji na prostem se zborovanje konča.

V. Jarc, tajnik.

Nekaj o kvoklji.

Dobro je, če si zapomni gospodinja ta-le pravila, kedar ji gre za to, da nasaja kako kvokljo: Po zimi nikar ne nasadi kvoklje, k večjemu gre to že v meseci marciji ali tudi poleti ni čas več za to. Koncem maja je menda najzadnji čas za nasado. Jajca naj vzame le od kokoši, ki pridno nesó. Jabelko ne pade daleč od jablana. Kmalu zatem, ko je kokoš zlesla, naj se ugane jajce iz gnjezda in na jajce se zapiše z olovko den, kateri se je zneslo. Ako je jajce starše, kakor dva tedna, ne velja več za nasado. Kedar imaš dovolj jajec in ti kvoče kvoklja, umij lepo jajca, kajti nesnaga na jajci, je dostikrat kriva, da se pišče v njem zaduši, predno se izvali.

Kar se tiče kvoklje same, ni dobra kvoklja, če še ni vsaj leta stara in gnjezdo ji daj na kakem mirnem kraju in ne pozabi dajati ji jesti. Jelo naj bode blizo gnjezda, vendar pa ne preblizo. Kvoklja naj se nekaj razhladi, ko si gre po jelu. Blizo gnjezda naj bode tudi nekaj peska; da se kvoklja v njem vkoplje, če čuti za to potrebo. Vsaj enkrat v času, ko kvoklja sedi, naj se ji izpremeni slama v gnjezdu. Ravnaj, gospodinja ti tako in ne bode, na kvar. Lepih in zdravih piščet ti bode praskalo po dvorišču, in ko dorastejo, bode za nje denarja pa tudi pečenka ne bode brez vsega.

Sejmovi. Dne 19. maja pri sv. Lenartu v slov. gor., pri sv. Lovrenci na kor. žel., v Ulimji, v Središču, na Ptujski gori, v Reichenburgu in v Velenji. Dne 21. maja v Marenbergu, dne 23. maja v Soštanj in dne 24. maja pri sv. Lenartu v slov. gor.

Dopisi.

Iz Celja. (Blagoslovljenje mil. gosp. opata.) Lepšega praznika staroslavno Celje že dolgo ni videlo, kakor je bil den blagoslovljenja našega novega opata, mil. gospoda Franca Ogradija. Zbralo se je bilo do 50 čč. duhovnikov svetovnikov in redovnikov okoli premil. kneza in škofa Mihaela, ki s pomočjo dveh prelatov, g. stolnega dekana Orožna iz Maribora in g. prosta Modrinjaka iz Ptuja, v ponedeljek po 4. nedelji po Veliki noči v tukajšnji mestni farni cerkvi blagoslovili devetega celjskega opata. V slovenskem, potem pa v nemškem nagovoru, katerega so imeli premil. knezoškof od 8. do pol 9. ure, predstavili so brezštevilni množici ljudstva novega, nam prav dobroznanega gospoda opata ter so slehernega poslušalca opomnili skrbeti za vsem potreben trajni mir: z Bogom namreč, sè sam seboj in z bližnjim. Po-

tem so premil. knezoškof služili tiho sv. mešo, med katero so blagoslavljali novega gosp. opata. Ob koncu teh pomenljivih obredov zapeli so z milo zvonečim glasom zahvalno pesem: „Te Deum laudamus.“ Med slovesnim odpevanjem kora spremljala sta že omenjena gospoda prelata z mnogimi čč. duhovniki novega mil. gospoda opata, po škoflje opravljenega, skozi cerkev, da so tu delili zbrani množici ravnokar prejeti opatski blagoslov. Svečanost minola je okoli 10. ure. Kmalu potem videl si prem. knezoškofa voziti se k onim prvim gospodom našega mesta, kateri so na predvečer jim bili na kolodvor naproti prišli. Po obedu, katerega so bili novi gosp. opat pripravili na svojem domu premil. knezoškofu in do 60 duhovnim in svetovnim gospodom, obiskali so naš premil. višji pastir še častitljivi kapucinski samostan, potem pa cerkev sv. Jožefa in tik nje stoječo „misijsko hišo“ čč. gg. lazaristov. — Vtorek služili so premil. vladika sv. mešo v zavodu čč. šolskih sester ter so obiskali se čč. usmiljenke in vse njihove bolnike v javni bolnišnici, „Gisela-Spital“ imenovani. Obeni popoldne povrnili so se nazaj v Maribor. Mesto in okolica vse je očarano po toliki ljubeznjivosti novega premil. knezoškofa. Ljubi Bog daj njim, kakor novemu gospodu opatu doživeti mnogo, mnogo srečnih dni!

P. N.

Od Marije Snežne. (Prošnja. Studenec.) (Konec.) Zoper vse ugovarjanje pa je g. B. nagibal gg. šolske očete za nemško šolo. Kazal jim je lep sad, kakor kača Evi v raji, in kakor se je Evi dopadel sad s tem bolj, čem dalje ga je gledala, tako se je dopadel Barthov predlog tem šolskim očetom s tem bolj, čem dalje so o njem klatili, vendar pa se predlog ni vsem dopadel, g. B. je podpisal prošnjo najprej in jo je začel ponujati, kakor Kranjec „lorbek.“ Podpisali pa se niso: gosp. Vid Majcen, nadučitelj, Avg. Pestiček in č. g. Jože Golinar, ki niso bili pričujoči, ker so se slednji ravno tisti den, začeli vojskovati s smrtjo. Kaj mislite, g. vrednik, kaj bi naredili s tistimi, ki so se podpisali za to krivično reč? Jaz mislim, da bi bilo prav, da jih denemo v črne knjige, posebno tiste, katerim teče po žilah slovenska kri. Gospodu Barthu pa mislim, da bi bilo prav, ko bi ga postavili k tistemu znanemu gospodu v Brežicah, kajti tedaj ju bi bilo vkup par. Zdaj še imam nekaj omeniti o g. Vogrincu. Ta gospod je prišel sem l. 1888 s Pohorja od sv. Martina. Prišel pa je sem s tem namenom, kar je hitro kazal, da bi postal tukaj nadučitelj ali do zdaj še tega ni dosegel. Potem si je prizadeval, da bi poslal orgljare, to se sodi vsaj po tem, ker je g. načelnik Kurnik enkrat rekel pokojnemu g. župniku: Zakaj pa ne bi bil toti „orgelist?“ Letos o veliki noči se je tudi očitno govorilo, da bode gospod Vogrinec „ör-